

בס"ד יא אדר התשפב

**א. שער הכוונות - דרושי חג הפורים דרוש א**

ועתה נבוא אל ביאור ענין ימי פורים והמגילה והמרדכי ומעות מגבת פורים והמשתה והשמחה. הנה נתבאר אצלנו בדרושי נוקב' דז"א ובענין מיעוט הירח כי בכל זמן של הגלות עומדים ז"וין אבי"א כל ימי החול לולי בשעות התפלי' ובשבתו' וכיוצא בזה כמו שנתבאר שם. והנה כאשר רוצים לחזור פב"פ צריך שתקדים בחי' הפלת הדורמיטא על ז"א כדי שתיעשה הנסירה ותוכל לחזור עמו אפי' באפי' כנ' בדרושי ר"ה ולהיות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבעים שנה של גלות בבל כנודע לכן אז כבר בימיהם התחיל ענין תיקון ז"וין כדי לחזור אפי' באפי' ויגאלו ישראל. וענין התחלה זו היא ענין הדורמיטא שנעשה אז בימיהם וז"ס הצרה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר והנה אימה חשיכה גדולה כו' וארז"ל חשכה זו גלות מדי שהחשיך עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה ז"א בסוד הדורמיטא ונודע כי המן הרשע. היה אוסטורלוגוס גדול כנודע בענין ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו' ובפרט במ"ש בס"ה כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין החיצונים וידע בחכמתו ענין מיעוט מגבתו ית' על ישראל בימיהם ההם להיותו בבחי' השינה ולכן חשב ועלה בלבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל, וז"ס ענין ויכוח המן עם אחשורוש אם יעלה בידם עצה זו והשיב לו המן ישנו עם כו' ודרשו רז"ל ישן הוא האלוה שלהם והבן זה. ולהיות כי הדורמיטא היא היא לטובתן של ישראל כדי שתנסר הנקבה מאחורוי ויחזרו פב"פ ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש לכן התייעצו שניהם כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה ועי"כ לא יבנה בהמ"ק<sup>1</sup>.

**א. עץ חיים - שער לד פרק א**

והנה סיבת היות רחל אבי"א עם ז"א הטעם הוא כמ"ש שהחיצונים אינן יכולין להתאחו כלל עם הקדושה בבחי' פנים שלה אפי' בפנים של הנוקבא רק בבחי' האחוריים לבד כי הנה החיצונים נקראו אלקים אחרים וכל יניקתן ואחיזתן הוא בשם אלהים הקדוש ונודע כי כל בחינת אלקים הם באחוריים של הקדושה. והנה רחל ששהיא הנוקבא האמיתית של ז"א כנ"ל אם היתה עומדת כדמיון לאה אשר פניה כלפי אחורי ז"א הנה היה אחוריה נשארין בגלוי והיו החיצונים נאחזים בה מאד לפי שהיא נקבה כנודע כי רגליה יורדות מות והטעם הוא לפי שהיא דינין גמורים ושם אחיזת החיצונים ונוסף ע"ז כי היא אחרונה שבכל י"ס דאצילות ולכן היו נאחזין בה הקלי' מאד ולכן כדי שלא יתאחו בה הקלי' לסבת הנ"ל ובפרט שהוא נוקבא דז"א העיקרית והאמיתית ואין אנו רוצין שיתאחו בה הקלי' משא"כ בלאה כמ"ש במקומו ולכן הונחו ז"וין אבי"א דבוקים יחד אחד באחד יגשו ורוח החיצונים לא יעבור ביניהן ולא יעבור זר בתוכם כלל להיותן מדובקים ומחוברין יחד ממש עד שצריך אחר כך נסירה ממש כמארז"ל ע"פ ויבן ה' אלהים את הצלע ונשארו פני ז"א ופני רחל מגולים כי אין שם אחיזת החיצונים כלל ואחר אשר נתבסמו ונמתקו ע"י הנסירה אלו האחוריים שלהם אז חוזרין ז"וין פב"פ אחר ננסרו כי כבר אין כח בחיצונים להתאחו אפילו באחוריים.

**ב. שער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש א**

ונחזור לבאר ענין הנסירה הנה אחר שנברא אדם הראשון והתפלל ועשה מצות והיה כורת הקלי' ולא היה יכולת להם להתאחו באותם האחוריים אז בא ענין הנסירה. וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה ועי"כ נתפרדה ונתרחקה ממנו ואז הז"א נשאר כולו בבחי' חסד והיא בבחי' דינין וגבו' שלה ושליו. ואמנם ענין נסירת ודחיית דינין אלו מאחורי ז"א ליתנם באחוריים דנקבה הוא נעשה ע"י החסד העליון של אימא עילאה. וז"ס פ' ואיש כי יקח את אחותו כו' חסד הוא כו' כי בכח החסד ננסרו ז"וין הנקר' איש ואחותו ואתפרשו גזעין מתתא לעילא שהם האחוריים שלהם שנפרדו ועי"כ לקחה לו לאשה ונזדווגה עמו פב"פ.

**ג. תורת המגיד, ליקוטים**

שמעתי בשם הרב הקדוש בוצינא קדישא החסיד המפורסם מו"ה דוב בער זללה"ה, שהתלמיד הלומד אצל הרב ואין יכול לקבל שכל הרב, רק שמקבל דיבורים כמו שאמר הרב, ונמצא הדיבורים הם לתלמיד בחי' מוחין, ואף אם הרב מסביר לתלמיד שיבין בשכלו, עם כל זה אינו משיג שכל הרב, ובחי' נצח הוד יסוד של הרב הם נעשין מוחין לתלמיד, ועי"כ תראה תמיד שבחי' נה"י של עולם עליון הם נעשין מוחין לעולם התחתון, וזהו ענין הנסירה ששמעתי, כי כל זמן שהתלמיד אין לו בחי' מוחין גמורין להבין שכל הרב, אז אי אפשר לו לנטות ימין או שמאל מן הדיבורים של הרב ונמצא הוא

דבוק עם הרב בחי' נצח הוד יסוד בחי' אחוריים, ואי אפשר לו לנסור מן הדיבורים ולאמר בענין אחר, כיון שאינו מבין שכל הרב למה דיבר כך, ועל כרחו הוא צריך להיות דבוק עם הדיבורים, כמו שאמר הרב והוא דבוק עם הרב בבחי' אחוריים, דהיינו נה"י שלו, אבל כשמשיג התלמיד מוחין ומשיג שכל הרב אשר בתוך הדיבורים, אז יכול לנסור עצמו מן הדביקות שהיתה לו עם הדיבורים, דהיינו בחי' נה"י של הרב, ויכול לשנות ולדבר זה השכל בסיגנון אחר, כיון שמבין שכל הרב, וע"כ כשבא לבחי' מוחין הוא ננסר מן העובדא בחי' נה"י, עכ"ד. (אורח לחיים, פנחס)

#### ד. הרב קוק, קובץ א פסקה שמב.

הטבע והבחירה נמצאים בכל מקום, ובמציאות הרוחניות הוא הערך של פנים ואחור, הטבע הוא אחוריה של הבחירה החפשית.

#### ה. הרב קוק, פנקס ג

הענין של חיבור אחור באחור ברוחניות לפני הנסירה, ואח"כ באה הנסירה, היינו הטבעיות הישרה בכל ענין, באמונה ביושר בטבע, שהוא דבר טוב, שאינו נותן מקום לקלקול. אבל מכל מקום, אותו החופש הראוי ליתן מקום לתיקונים גדולים, גם כן אין כאן. על כן מנסרים, מביאין רגשי חופש, שאפשר ג"כ להיות נפרדים חד מחד, ובבחירה מתחברין. בזה מופיעים דברים גדולים בעולם ובאדם ובכל ההויה.

#### ו. הרב קוק, אורות ישראל, פרק א פסקה יג

אי אפשר לאדם להפרד מהדבקות האלהית, ואי אפשר לכנסת ישראל להפרד מצור ישעה, אור ד' אלהי ישראל. אבל האי אפשריות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרח טבעי, שאינו נותן מקום לבהירת הדעת לגלות את פעולתה.

על כן באים ימים, שתדמה נופלת על האדם, והפרצופים ננסרים זה מזה, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי. וככלות התדמה, במקום צלע מחוברת, חיבור טבעי, גב לגב, עומדת תפארת אדם בכליל הדרה, שהבחירה השכלית מכרת לומר, זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי. והעולם מתכונן, כהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד.

האפשרות לדבר גבוהה גבוהה, על דבר שמד, כפירה, ע"ד פירודים מוחלטים, הם תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי ההתאחדות הגמורה, הצורית החופשית, כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך. החזיון מתגלה ביחווה של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתפרד, ע"י הנסירה התרדמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאחדות משוכללת. ותורה חוזרת ללומדיה, וכל בניך למודי ורב שלום בניך

#### ז. הרב קוק, פנקס ג

הענין של חיבור אחור באחור ברוחניות לפני הנסירה, ואח"כ באה הנסירה, היינו הטבעיות הישרה בכל ענין, באמונה ביושר בטבע, שהוא דבר טוב, שאינו נותן מקום לקלקול. אבל מכל מקום, אותו החופש הראוי ליתן מקום לתיקונים גדולים, גם כן אין כאן. על כן מנסרים, מביאין רגשי חופש, שאפשר ג"כ להיות נפרדים חד מחד, ובבחירה מתחברין. בזה מופיעים דברים גדולים בעולם ובאדם ובכל ההויה.

עקבא דמשיחא הוא בסוד הנסירה. כנסת ישראל הולכת ומתפרדת מהטבעיות של היהדות, מהקישור של האמונה בטבע, והוא הדין לכללות האדם. אבל הוא כדי לשוב למדה יותר עליונה, ע"י בחירה ברורה. הנסירה מסוכנת היא במקום פרוץ מפני התאחדות הקליפות באחורים. אבל כשעולים למעלה בגבהי מרומים, אין פחד. כנסת ישראל עלתה בכללותה ברום המוסר, בחכמה ובנינה העליונה של תוכן הקודש של התורה, שפעלו הרבה דורות וזיכוכי גלויות, אין פחד מהנסירה, הרחק לא תרחיק ללכת, מיד תשוב, בבחירה חפשית, למעלה עליונה שאין לה דוגמא

#### ח. הרב קוק, קובץ א פסקה תרמג.

היכולת לעמוד במעמד הפכי ומנותק מהקדושה, רק היא תתן את האפשרות להרצון המשוכלל לצאת מן הכח אל הפועל, וכ"ז שלא נתגבר כח הרצון של הטוב בעולם כראוי, אין יכולת ג"כ להנתק

.... והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוחין מן ז"א ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופי' כדי שתוכל לחזור אפין באפין כנודע בענין דרוש השופר של ר"ה ובהכרח יש הארה והשגחה זו על ישראל מצידה וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק כמו שנבאר בע"ה וכראות המן את מרדכי שע"י היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא נתיעץ עם זרש אשתו ושס"ה יועציו כו' וארז"ל כי זרש אשתו הית' מכשפ' גדולה ועצתה שקולה מכל שס"ה יועציו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ הוא זנבה של נחש המשך רגל הקוף כמבואר אצלנו וכנז' בס"ה שיר השירים ודי בזה. ואם ח"ו ככה יעלה יוכל אח"כ לאבד את שונאיהם של ישראל ואז השי"ת ברחמיו האיר הארת נוק' העליוני והיא גדולת מרדכי ואסתר ועל ידם נושעו ישראל מן הצרה הגדולה ההיא כמו שנבאר וזה ענין מרדכי והארתו.

.... והנה שורש נשמת מרדכי היתה מן ההארה ההיא ולכן על ידו היתה תשועת ישראל בזמן ההוא וזה נרמז בשם מרדכי ממש שארז"ל שהוא לשון מורא דכ"א מ"ר דכ"י והוא תרגום מר דרור גם נק' מור עובר והענין הוא כי ההארה הגדול' ההיא היא מר דרור זך ונקי בתכלית העוברת מפי יסוד דנוק' ולחוץ וז"ס פ' וידי נטפו מר כו' עובר ובזה תבין מעלת מרדכי שעלה לבחי' מלכות ומשנה למלך וז"ס הפסוק ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה והמשכיל יבין כל פרטי הפסוק זה ענין יציאה זו מלפני המלך היא רחל ועטרת זהב גדולה מצד עטרה יסוד דאבא ולכן נקרא גדולה כי החסד והחכמה נקרא גדולה בסוד הגדול הגבור והנורא. גם המעמיק ישכיל היותו משבט בנימין ודי בזה וז"ס קריאת המגילה וגם התפשוטותה בעת קריאתה לטעם פירסום הנס והוא ענין הארת עטרת מלכות דאבא המתגלית ויוצאה לחוץ ולכן נקרא מגילה לשון גילוי וצריך לגלותה ולפרסמה. גם מגלה בלא יוד היא עולה בגי' ע"ח כמנין ג' הוי"ת כ"ו כ"ו כ"ו שהם ענין ג' מוחין דחב"ד דנה"י דאבא המתגלים שם במלכות ההוא וזהו ענין היות המגילה נקרא אגרות ונקרא ספ"ר ויש לה דינין כתורה שבכתב כי ספר התור' הוא יסוד דאבא הנקרא תורה שבכתב צורת ספר כעין ו' ארוכה והמגילה היא ההארה היוצאה מחוץ ליסוד כנז' וגם הוא ארוכה בצורת ו' ובצורת מגילה ארוכה ודי בהערות אלו אל המשכילים :

ואמנם היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לבדו הטעם הוא כי השי"ת ברחמיו רצה שאותה ההארה המתחדשת בהיות המוחין דא"א תוך הנקבה בזמן דורמיטת ז"א לא תבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עצמם כי הנה אחר דורמיט' חוזרים פב"פ והמוחין הם בז"א ואין בחי' ההארה זו יוצאת אז כלל כנ"ל והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים ורצה השי"ת שבכל שנה בימי הפורים כיוצא בהם אף אם יהיו ז"א פב"פ תתגל' ההארה הנז' בימים ההם ולא תבטל. .... וז"ס מ"ש הכתוב וזכרם לא יסוף מזרעם כי אותה ההארה היא עטרי' היסוד הזכר דאבא הנקרא זכר כנודע וזכרם זה לא יסוף מזרעם בימי הפורים שבכל שנה ושנה כנז'. לכן לעת"ל כל הספרים יתבטלו חוץ ממגיל' אסתר והטעם הוא כי לעולם לא היה נס גדול כזה לא בשבתות ולא ביו"ט להתקיים ההארה זו אף אחר הסתלקות המוחין מן הנקבה אלא בימי הפורים בלבד ובבחי' זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים אפילו בשבתות ויו"ט :

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההאר' הנז' אנו צריכין לעשות ג' מצות והם קריאת המגילה כדי להמשיך ולגלו' ההארה הנז' היוצאת לחוץ בגילוי והנה צריכות ב' בחי' אחרות והם אלו הא' בחי' ההארת היסוד ההוא דאבא ברחל לצורך תיקון בנין פרצופה כי לכן נכנסים המוחין הנז' בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנז' וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים כי רחל נק' עני ואביון והיסוד דאבא הנקרא צדיק נותן לה צדקה ומתנות והארות הזה מתקיים ע"י שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים וע"י מצוה זו נעשה דוגמת' למעל'. ובחי' הב' היא כי אחר שנתקן פרצוף רחל עצמו ע"י הצדקה ומתנות לאביונים עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוחין עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף י"ס שלה בעת הדורמיטא כנודע. וצריך שתתקיי' האר' הנז' במוחין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים וישאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוחין דא"א אחר הדורמי' ותחזור פב"פ ועכ"ז תשאר האר' המוחין ההם קיימים במוחין שלה ולא יסתלקו לגמרי כבשאר הזמנים כנ"ל וענין זה תלוי בקיום מצוה אחרת והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה וזו ענין אכילה ושתייה כמבואר אצלנו שהמוחין של הנקבה נקרא י"ה ונעשים מבחי' י"ה והם נמשכין בה ע"י אכילה

ממנו, רק בעקבא דמשיחא יבוסם העולם בכללו, עד שהרצון העצמי יהיה בתכלית הטוב, ולעומתו תתגבר היכולת גם על התיקה הגמורה, ובחירת ההתדבקות בטוב האלהי יהיה ברצון גמור וחפשי לגמרי. כשהנסירה נגמרת, יש אפשרות לבנין עולם של תולדות עדי עד, ומתגלה רז זה בחוצפא דעקבא דמשיחא, שחלק ממנו כבר יצא לאור, ורמי הגיון כבר יכולים להציץ מאורו זיו נחומים וגבורת עולמים. לא כאדם הראשון שנברא דו פרצופים מחוברים גב בגב, כ"א פנים בפנים ידבר עמנו.

דף מקורות | שער הכוונות - פורים |  
תשפ"ב

ושתיה וזהו פ"י אכילה אכ"ל י"ה שתיה ש"ת י"ה כי ע"י המאכל והמשתה נמשכין לה מוחין הנקרא י"ה. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בגי' אדנ"י ע"ה לרמוז כי אלו המוחין של י"ה הנמשכין ע"י האכילה הם בנקבה הנק' אדנ"י. גם אסת"ר היא בגי' תרס"א והנה שם אדנ"י במילואו הוא תרע"א והנה שם אסת"ר חסרה י' ובתוכה מסתתרת הנקודה הפנימית עצמה הנק' י' של אדנ"י הנק' אסת"ר על שם שמסתתרת....

ומ"ש רז"ל חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו' הכונה הוא כי לעולם תוך הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומחיה אותה ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ ההוא אור ולכן צריך לומר בלא כונה אחר שהוא שיכור ויצא מדעתו שאם יהי ח"ו בכונה יאיר גם אל הקליפה ח"ו. ונלע"ד כי כשאנו ממשיכין אור מוח הבינה ברחל ע"י שתיית יין בריבוי גדול יש הארה גדולי' שיש בה כח להאיר גם אל הניצוץ ההוא אשר בתוך הקליפה וצריך לכוין באכילה בבי' אותיות י"ה דיודין ולכוין שהם של ע"י ובשתי' לבי' י"ה של ס"ג שעולים כמנן יין כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י ולכוין להמשיך אליה מוחין דחכמה ע"י אכילה ומוחין דבינה ע"י שתיה ולהיות כי הנוק' גוברת מוח בינה גובר ולכן צריך השתיה מרובה מן האכילה וזהו אכילה אכ"ל י"ה שתיה שת י"ה ר"ל שימשכו אליה המוחין אשר כולם בסוד י"ה כמבואר אצלנו במקום אחר שהם בסוד חו"ב הנקרא י"ה כי הדעת שלה היא ק"ל ולית בה אלא נהירו דתרין מוחין גליפין בה כמבואר אצלנו במקום אחר:

## ב. הרב רפאל משה לוריא, בית גנזי - אורה ושמחה עמוד נג'

וביסוד זה נבין דברי האר"י זלה"ה כי הגילוי הגדול שמתגלה בפורים הוא מה שיסוד אבא מאיר בתוך המלכות, מה שאין כן כשהוא מאיר בז"א אינו מאיר בגילוי. והביאור: כי המלכות בחינת הכלים, והארת אבא במלכות למטה בגילוי מורה על תכלית הבריאה – כי אבא נקרא אצילות, ונתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים במלכות שהם הכלים, אבל כל השנה ההארה היא מתוך הז"א שהוא האור המאיר בנשמה וממנה (תורה) לכלים ואין זה תכלית הבריאה, ובפורים מתגלה איפה בחינה של לעתיד לבוא שהוא תחיית המתים כמבואר שאז יאירו הכלים יותר בבחינת "אשת חיל עטרת בעלה" כי עיקר תכלית הבריאה מה שהגוף מזוכך ומאיר את אורותיו.

## ג. תלמוד בבלי מסכת שבת דף פח עמוד א

ויתיצבו בתחתית ההר, אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגייגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם. אמר רב אחא בר יעקב: מכאן מודעה רבה לאורייתא. אמר רבא: אף על פי כן, הדור קבלוה בימי אחשוורוש. דכתיב קימו וקבלו היהודים, קיימו מה שקיבלו כבר.

## ד. עולת ראיה - פורים

ידענו מדברי חכמים אמתיים, שהארת פורים גדולה למאד, וקדושה גדולה מאירה בו בעולם. ונראה שמתוך כך מלמעלה, האדם נשמר אז מכל קלקול, כיון שהוא עסוק בשמחת פורים, וא"צ כ"כ להיות על משמרתו רק שלא יעבור ח"ו שום דבר מדברי התורה והמצוה, שח"ו אין עבירה מצוה, אבל בדברי הרשות, שראוי להשמר מהם בכל הימים, במה שהם מקלי' נוגה שקרובה אל הרע, ביום הקדוש הזה משומרים אנו כי נפל אז פחד היהודים על עמי הארץ, ורבים מהם מתייחדים, וכמו כן בכל דור ודור נופל פחד היהודים, מי שהוא יהודי כופר בע"ז ומודה באמונת אל אחד המיוחד ב"ה, אשר אפס זולתו, על שרשיהם של עמי הארץ למעלה, וייראו לשלוח בו יד לפתות ולהסית ח"ו, כי מצוה בעידנא דעסיק בה אגוני מגנא.

והנה ההארה הנמשכת ביום הקדוש הזה היא ממש מצד קדושת הגוף הישראל. כי קיימו וקבלו בו את התורה ברצון מה שהי' מקודם לכן מודעה רבה לאורייתא (שבת פ"ח.), וזה האונס לא הי' כ"א לגופים, כי הנפשות נהנות מאור העליון, וזהו רצונם וכבודם לקבל עליהם עול תורה ומצות, אבל הגופים עוד לא נתקנו לגמרי, ע"כ הי' כבד עליהם עול התורה, אמנם כאשר שחה לעפר נפשם והמן הרע רצה לשלוט בגופם, וכאשר הי' ד' להם לישועה נפדה גופם מהכוחות הרעים, ולא נמצא בהם רצון כ"א בלב אחד לאביהם שבשמים.

## ה. הרב רפאל משה לוריא, בית גנזי - אורה ושמחה עמוד נג'

דף מקורות | שער הכוונות - פורים |  
תשפ"ב

ולכן כל המועדים בטלים כיון שמשמעותם הוא המשכת האור הרוחני להאיר בכלים והם מקראי קודש שמושכים הקדושה לכלים, אבל פורים הוא מצד זיכוד הכלים עצמם ולכן אינם בטלים לעתיד לבוא. ויש לומר כי זה הנפקותא בין ימות המשיח לתחיית המתים הנקרא לעתיד לבוא, כי בימות המשיח הוא כמו עולם הבא שמאיר אור גדול בנשמה אשר ממנו מאיר גם בכלים, מה שאין כן לעתיד לבוא ותחיית המתים – הגעת העולם לייעודם, שהכלים עצמם מזוככים ומאירים מצד עצמם ומשורש ההוא מאיר פורים.